

PROMOCIÓ

'La Vanguardia' us ofereix el Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans

- Per primera vegada al vostre abast el diccionari en edició en rústica i en un sol volum
- Una important primícia editorial en exclusiva per als lectors de 'La Vanguardia'
- L'obra, que no pot faltar a cap llar, despatx o classe, ara amb un format més manejable

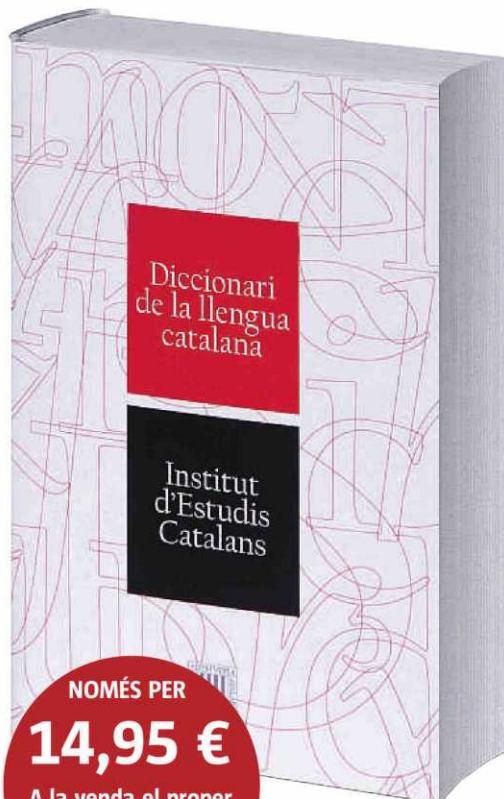
BARCELONA Redacció

Tot el contingut del *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans, l'obra de referència normativa pel que fa a la llengua catalana, es podrà consultar a partir d'ara en una edició en rústica en un sol volum i més manejable. Aquesta nova edició, que es distribuirà en primícia amb *La Vanguardia* els dies 11 i 12 de juny, és una iniciativa de l'Institut d'Estudis Catalans, Edicions 62, Enciclopèdia Catalana i *La Vanguardia* per apropar el diccionari normatiu de la llengua catalana a tots els públics.

La publicació d'aquest nou format del Diccionari coincideix amb la commemoració del centenari de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i s'emmarca dins la convocatòria "2011, l'any de la paraula viva", que vol animar tota la societat a promoure al llarg d'aquest any tota mena d'iniciatives que contribueixin a descobrir, compartir i celebrar la vitalitat, la creativitat expressiva i el dinamisme innovador de la llengua catalana. Com destaca Salvador Giner en el pròleg, "aquesta obra va dedicada sobretot al poble que enraona, sent i pensa en llengua catalana".

El llegat dels primers lingüistes. El 14 de febrer de 1911, quatre anys després de la fundació de l'Institut d'Estudis Catalans, Enric Prat de la Riba va crear la Secció Filològica -juntament amb la Secció de Ciències-, que apleix des d'aleshores la funció d'acadèmia de la llengua catalana que té encomanada l'Institut. Els dos lingüistes més actius i prestigiosos del moment, Antoni Maria Alcover i Pompeu Fabra, figuraven entre els primers membres de la Secció juntament amb tres grans escriptors, Àngel Guimerà, Joan Maragall i Josep Carner, l'hel·lenista Lluís Segalà i l'estudiós de la cultura bíblica Frederic Clascar.

"Com va ser possible que en tan sols vint anys, entre el 1911 i el 1932, la llengua catalana passés de l'anarquia normativa a una codificació ortogràfica, gramatical i lèxica tan generalment assumida per tots els sectors culturals de tot el territori de llengua catalana?", planteja Isidor Marí, president de la Secció Filològica, a l'hora de fer balanç d'aquests cent anys. "L'èxit es va deure a la gran conjunció entre l'impuls de les transformacions socials i culturals, la implicació que va promoure Alcover en tots els territoris, la racionalitat sistematitzadora de Fabra i el suport inequívoc i lúcid d'un estadista com Prat de la Riba, capaç de posar amb efica-

NOMÉS PER
14,95 €

A la venda el proper
dissabte 11
i diumenge
12 de juny

Obra acadèmica de referència normativa

69.988 entrades
17.343 subentrades
132.460 accepcions
50.234 exemples
1.840 pàgines

- Enquadrernació amb flexibook de plàstic
- Format més manejable i pràctic
- Edició en rústica en un sol volum
- Preu especial només amb *La Vanguardia*

COM ACONSEGUIR-LO

■ Tant els lectors com els subscriptors podran obtenir al seu quiosc el Diccionari aquest cap de setmana, el dissabte 11 o el diumenge 12 de juny, per només 14,95 € més el cupó del diari que trobaran a la contraportada.

En aquesta promoció no hi ha possibilitat d'enviaments a domicili. Promoció vàlida a Catalunya.

MÉS INFORMACIÓ A:
<http://promociones.lavanguardia.com/diccionari62>

cia les institucions al servei dels grans objectius", afirma Marí.

Pompeu Fabra va elaborar el *Diccionari general de la llengua catalana* l'any 1932, el primer diccionari normatiu. Abans, i també sota la seva direcció, s'havien publicat les *Normes ortogràfiques* (1913), que per primer cop posaren ordre en l'expressió escrita de la llengua, el *Diccionari ortogràfic* (1917) i la *Gramàtica* (1918). La codificació normativa de la llengua és una de les tasques fonamentals de l'Institut d'Estudis Catalans i respon al seu objectiu fundacional de treballar per a la normalització lingüística, cultural i científica del país. Exigència científica, catalanitat i obertura són els trets que marquen l'esperit de l'Institut des dels seus inicis. El *Diccionari* de l'Institut d'Estudis Catalans n'és un bon exemple. "Hom pot dir que el diccionari que tenim a les mans pertany plenament a aquesta tradició: la d'aportar eines d'alta cultura que fan normal un país", afirma Salvador Giner.

Una llengua viva i present en la societat. Més enllà de la tasca de codificació de la llengua, en cent anys, l'Institut d'Estudis Catalans ha contribuït amb la recerca i el seguiment de la situació sociolingüística a fer que el català tingui una presència plenament normal en la societat catalana. Aquesta funció social de la institució es projecta cap al futur, perquè, tal com afirma Marí, "la nostra llengua necessita, ara més que mai, guanyar-se un lloc igualitari en el context estatal, europeu i mundial. La plena igualtat és avui un objectiu imprescindible i irrenunciable". És precisament amb l'objectiu de fer visible el dinamisme del català en la nostra societat que la Secció Filològica celebra el seu centenari amb una crida a la participació ciutadana. Amb el lema "2011, l'any de la paraula viva", per la coincidència amb el centenari de Joan Maragall, convoca tota la societat a promoure tota mena d'activitats que contribueixin a mostrar el dinamisme i el caràcter innovador de la llengua catalana. L'acció es preveu que culmini el mes d'abril del 2012, amb les Festes de la Paraula Viva, en les quals es presentarà una selecció de les aportacions més rellevants que s'hauran dut a terme al llarg de l'any.

Com va destacar Salvador Giner en els actes inaugurals del centenari "ens podem permetre mirar el passat sense cap excés de nostàlgia. El nostre capteniment com a ciutadans de llengua catalana en el segle XXI obliga i esperona l'Institut d'Estudis Catalans a continuar la feina del passat amb les exigències morals del present".

Tot l'univers en un sol volum

ANÀLISI

Magí Camps

Després d'una successió de tres vinyetes mudes, l'entranyable Mafalda renyava el seu pare perquè havia obert un llibre, n'havia llegit només unes línies i l'havia tornat a deixar al prestatge: "¡Así nunca vas a terminar de leer un libro tan gordo!". I tenia raó, perquè un diccionari no és només un llibre gruixut, és també un llibre complet, una obra que recull totes les paraules d'una llengua, que alhora contenen tot l'univers que es pot encabir en aquesta llengua. Per tant, mai abastarem tot el coneixement que

els mots descrits en les seves pàgines poden expressar.

Pel que fa a la llengua catalana, el diccionari de referència és el que publica l'Institut d'Estudis Catalans, hereu directe de l'obra de Pompeu Fabra. El volum de l'IEC recull les paraules admeses com a normatives, amb la grafia establerta per la Secció Filològica. L'edició vigent és la segona, actualitzada, revisada i molt ampliada respecte de la primera, que va ser publicada el 1995.

Aquesta obra és, doncs, l'univers complet expressat en paraules catalanes: tots els mots que ens calen per poder parlar de tot, per poder expressar totes les idees, per definir tots els pensaments, per manifestar tots els senti-

ments, per explicar tot el coneixement. En definitiva, enviar i rebre tota la informació, transmetre-la. Fins i tot aquelles persones que discrepen d'algun dels criteris normatius de l'Institut d'Estudis Catalans han de conèixer quina és la norma per tal de poder-la transgredir.

Però el que fa més especial aquesta obra és la possibilitat de capbussar-s'hi. Quan tenim un diccionari a les mans per fer-hi una consulta, gairebé sense adonar-nos passem d'una paraula a una altra, d'una definició a una altra, nedant en l'oceà dels mots. Al costat de la paraula buscada sempre n'hi ha d'altres que ens criden l'atenció i que desco- brim amb delit, acariciant el paper i sentint l'olor de tinta.